

Grund af en ny Skattebyrde, der lagdes paa geistlige Embeder. Vi have dernæst foreslaaet, at Renterne af en til St. Johannes Kirken legeret Capital skulde være Lønningsfonden uvedkommende. Lønningsfonden har aldeles Intet at gjøre med, hvad der er tilstaaet denne Kirke. Den har kun at gjøre med, hvad der er tillagt Embedet og for Fremtiden skal anvendes udelukkende og væsentlig dertil, og denne Capital synes derfor væsentlig at maatte behandles ligesom andre Capitaler, der tilhøre enkelte Kirker, og som høre under de Autoriteter, der have Bestyrelsen af og Tilsynet med samme. — Endelig have 6 Medlemmer foreslaaet, at det sidste Punktum af Paragraphen skulde udgaae, som indeholdende en overflødig Anthydning og en Anthydning, der kunde misforstaaes. Det er nemlig vor Mening — og forsaavidt troer jeg, at Mindretallet vil være enigt med os, saa at det kan siges at være hele Udvalgets Mening — at der skal holdes saaledes Huus, at Lønningsfonden bærer sig selv, idetmindste under almindelige Omstændigheder. Naar vi forlange Oprættelsen af en Lønningsfond, saa mene vi ogsaa, at Statskassen ikke skal have nogen Grund til under almindelige Omstændigheder eller i nogen nær Fremtid at være beredt paa at modtage Anmodninger fra Fondens Side. Skulde forandrede Forhold gjøre det nødvendigt, at man maatte henvende sig til Lovgivningsmagten og anmode den om Understøttelse af Staten i Henhold til Grundlovens Tilfug, saa følger det af Sagens Natur, hvorledes man da har at bære sig ad. Vi ansee derfor denne Anthydning for overflødig og som en Anthydning, der kan lede til Misforstaaelse.

Ministeren for Kirke- og Under- viisningsvæsenet:

Det gjør mig vndt, at vi sandsynligviis skulle ende denne Dags Debat med en Paragraph, om hvilken jeg saavel i det Hele som i det Enkelte nærer aldeles forskellige Ansuelser fra dem, som ere udtalte af den ærede Ordspører, thi der er næsten intet Punkt af det, han har fremsført, med Hensyn til hvilket jeg jo nærer den allerstørste Betænkelse. Naar jeg begynder med Vindringsforslaget under Nr. 49, da er allerede det for mig i høi Grad betænkeligt at gaae ind paa

Vi maae erindre, at vi staae ved en vis Ordning af de geistlige Embeders Indtægter. Vi skulle gaae over til en anden Ordning, og i denne Overgangstilstand fra den nuværende hele Lønningsmaade til den nye Lønningsmaade maa der være stor Frihed i at bevæge sig, dersom man ikke vil paaføre Lønningsfonden Udgifter, som der ikke kan være Tale om, at den skulde see sig istand til at udrede. Alene den Bestemmelse, her staaer, at saasnart et Embede bliver ledigt, skal det nødvendigviis behandles i Overensstemmelse med Lønningsloven, og at den, der faaer dette Embede, skal ubetinget have Krav paa Alderstillaag, allerede det vil kunne gjøre det tvivlsomt, hvorvidt Lønningsfonden kan opfylde sine Forpligtelser. Lad os tænke os, at et stort Embede strax bliver ledigt, men ikke derved, at Manden dør, men derved, at han gaaer af med Pension og pensioneres i Overensstemmelse med de ifølge Pensionensloven gjældende Regler, altsaa med $\frac{2}{3}$ af Lønnen med Fradrag for visse Indtægter o. s. v., saa bliver der tilbage $\frac{1}{3}$. Embedet vil imidlertid, naar det hører til de store Embeder, ikke have tilstrækkelige Indtægter til at udrede, hvad der fordres til den nye Mand, der skal ansættes i Embedet. Men nu medfører dette Ralds Vacance en heel Deel Vacancer i lavere Embeder, og ved disse vil der altsaa blive Spørgsmaal om Tilstøb og Alderstillaag, og det vil saaledes vise sig, at hvis Forholdene blive nogenlunde uheldige, vilde vi føre Lønningsfonden ind i en finansiell Tilstand, hvoraf der ikke kan være Tale om, at den igjennem en længere Række af Aar skulde være istand til at komme ud. Jeg vilde virkelig frastige mig at have Lod eller Deel i Bestyrelsen af en Kasse, som man indrettede paa den Maade. Jeg mener, at det er absolut nødvendigt, at man holder en ganske anden Frihed aaben for Regjeringen eller for den lovgivende Magt til at bringe alle disse Bestemmelser i Anvendelse. Derfor er det ogsaa, at Regjeringen ikke har villet forbeholde dette for sig selv — thi jo større Betydning, det har, jo mindre kan man forbeholde for sig selv — at bringe det til Udførelse, og man har derfor givet den lovgivende Magt Afgang til at være med i Ordningen af de specielle Tilfælde og i det store Arbejde, at gaae